

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1609 D.S.G.
Data 20.5.2004

Biroul permanent al Senatului
Bp 167 - 19.05.2004

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege privind protecția persoanei private.*

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă propune instituirea unui cadru normativ care să reglementeze sistemul de protecție a persoanei private în relațiile cu autoritatea publică.

Astfel, conform *Expunerii de motive*, „prin adoptarea legii se va ajunge, în mod direct, la responsabilizarea funcționarului public și a instituțiilor publice față de cetățean – de persoana privată, în general – și de aici, în mod indirect, la descurajarea tendințelor de birocratizare a vieții publice și, deci, la simplificarea procedurilor administrative și reducerea birocrăției”.

II. Observații și propuneri

1. **La art. 1**, este definit conceptul de „*persoană privată*”. „*Persoanele private*”, contrar definiției date de către inițiatorul propunerii legislative, nu sunt numai persoanele care nu au ca atribuție îndeplinirea

unor acte de autoritate publică, ci și cele care au asemenea atribuții, însă intră în raporturi juridice în afara calității lor de titulare a unor funcții publice.

Pe de altă parte, efectuarea unor acte de autoritate publică nu face parte din „*capacitatea de exercițiu*” a persoanei fizice care are calitatea de funcționar public. Capacitatea de exercițiu a persoanei fizice, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, este capacitatea persoanei de a-și exercita drepturile și de a-și asuma obligații, săvârșind acte juridice. Capacitatea de exercițiu nu trebuie confundată cu funcția publică, care reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală și locală (art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată).

2. Prin dispozițiile **art. 2 și art. 3** din propunerea legislativă, se creează un paralelism de reglementare, nesocotindu-se dispozițiile art. 14 al Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora „*în procesul de legiferare trebuie evitată instituirea aceluiași reglementări în două sau mai multe acte normative...*”. Astfel, prevederea potrivit căreia funcționarii publici și instituțiile de autoritate publică au obligația de a soluționa cererile persoanelor private în conformitate cu legea și cu respectarea competenței prevăzute de lege reiterează dispozițiile art. 51 din Constituție referitoare la dreptul de petiționare, dispozițiile art. 52 din Constituție referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, dispozițiile art. 59 din Constituție referitoare la exercitarea atribuțiilor Avocatului Poporului, dispozițiile art. 6 al Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 233/2002, precum și alte dispoziții cuprinse în actele normative de înființare și organizare a autorităților sau instituțiilor publice.

3. Nici dispozițiile **art. 4** referitoare la soluționarea petițiilor, nu își găsesc utilitatea, întrucât problema vizată de acest articol este deja reglementată, în mod exhaustiv, prin Ordonanța Guvernului nr. 27/2002. În privința prevederilor din art. 4, referitoare la dreptul persoanei vătămate în drepturile sale de a obține anularea actului administrativ pe cale judiciară, menționăm că această chestiune este deja reglementată pe larg, prin Legea nr. 29/1990 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

În raport de teza a 2-a a art. 4 din propunerea legislativă, amintim că, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, aprobată prin Legea nr. 486/2003, în cazul cererilor de autorizare adresate autorităților administrației publice și nesoluționate în termen legal operează aprobarea tacită.

4. Prevederile **art. 5, art. 6, art. 7 și art. 8** din propunerea legislativă referitoare la rezolvarea petițiilor, reiterează dispozițiile art. 4, art. 5 și art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor.

5. Dispozițiile **art. 10 și art. 11** din propunerea legislativă referitoare la „*dreptul persoanei la o corectă informare*”, nu sunt necesare, având în vedere că accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public precum și sancțiunile aplicabile în cazul nerespectării acestui drept constituie obiect de reglementare al Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

6. Prevederile **art. 12**, referitoare la *limitarea capacității de exercițiu a persoanei private numai prin lege organică*, contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Constituție referitoare la domeniul de reglementare al legii organice, precum și dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege (...)*”, așadar nu prin lege organică. Pe de altă parte, art. 12 din propunerea legislativă nu se dovedește a fi util, atâta timp cât dispozițiile art. 53 din Constituție instituie garanții suplimentare celor prevăzute în textul propunerii legislative.

7. În ceea ce privește dreptul persoanei private la intimitate și la propria imagine (**art. 13**), precizăm că acest drept, consacrat prin art. 26 alin. (1) din Constituția României, este acoperit de prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici.

8. Prevederile **art. 14**, potrivit cărora „*instituțiile administrației de stat nu pot adăuga la lege ori modifica sau limita prevederile legale în vigoare, pe calea actelor normative de interpretare și aplicare a legii*”, nu sunt necesare, câtă vreme, potrivit dispozițiilor art. 61 din Constituție, Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (1) al Legii nr. 24/2000, „*intervențiile legislative pentru clarificarea sensului unor norme legale se realizează printr-un act*

normativ interpretativ de același nivel cu actul vizat, prin dispoziții interpretative cuprinse într-un nou act normativ sau prin modificarea dispoziției al cărei sens trebuie clarificat". Potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (2) al Legii nr. 24/2000, interpretarea legală poate confirma sau, după caz, infirma ori modifica interpretările judiciare, arbitrale sau administrative, adoptate până la acea dată, cu respectarea drepturilor câștigate.

Pe de altă parte, având în vedere că interpretarea administrativă, la fel ca și interpretarea judiciară, se realizează nu în temeiul unor atribuții specifice funcției de legiferare, ci ca urmare a aplicării legii în activitatea curentă, fiind așadar o interpretare necesară și inevitabilă, apreciem ca fiind nejustificată propunerea „emiterii unui mandat explicit și expres al Parlamentului” în vederea realizării interpretării și „a avizului Consiliului Legislativ și al Comisiei permanente a Camerei Deputaților care a avizat legea în cauză înainte de interpretare”. Obținerea unor asemenea avize pentru fiecare caz particular căruia i se aplică actul normativ este practic imposibil, la fel cum este imposibil a se epuiza în cuprinsul unui aviz interpretativ totalitatea ipotezelor viitoare de aplicare a legii.

Asigurarea unei interpretări corecte a legii este realizată prin înseși prevederile sale, având în vedere că redactarea actelor normative trebuie să respecte normele obligatorii de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 1 al Legii nr. 29/1990, orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități publice de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa instanței judecătorești competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Prin urmare, pot fi atacate în contencios administrativ numai actele administrative, nu și cele normative. Totodată, apreciem că nu este clarificată noțiunea de cale incidentală utilizată în cuprinsul dispoziției amintite.

9. Referitor la **art. 16**, considerăm disproporționată, în raport cu gravitatea faptelor vizate, stabilirea unor sancțiuni penale pentru funcționari. În acest sens, amintim că una din trăsăturile esențiale ale infracțiunii este pericolul social al faptei (art. 17 Cod penal).

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele prezentate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,
Adrian NĂSTASE

The image shows a circular official stamp of the Romanian Government. The text around the perimeter of the stamp reads "GUVERNUL ROMÂNIEI" at the top and "PRIM-MINISTRU" at the bottom. In the center of the stamp is the coat of arms of Romania. To the right of the stamp, there is a handwritten signature in black ink.

Domnului senator Nicolae VĂCĂROIU

Președintele Senatului